Republika Hrvatska
Općinski sud u Šibeniku
Šibenik, Stjepana Radića 81

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Šibeniku, po sucu Alenki Skubic, u pravnoj stvari tužitelja Marija Jonjić, iz Vodica, Zagrebačka 10, OIB:08501159319, zastupana po Suzani Malenica, odvjetnici iz Šibenika, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. , OIB:87939104217, Zagreb, Jurišićeva 4, zastupana po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Višić i partneri d.o.o. Šibenik, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 23. rujna 2026. godine, u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, po objavi odluke dana 27. listopada 2026. godine

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženoj Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 879939104217, Jurišićeva 4, Zagreb da tužiteljici Mariji Jonjić, OIB: 08501159319, Zagrebačka ulica 10, Vodice isplati iznos od 2.601,94 eura (riječima: dvijetisućešestojedan euro i devedesetčetiri eurocenta) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 12. srpnja 2022.godine do isplate i to po stopi koja od 12. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. godine teče po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena a od 01. siječnja 2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena sve u roku od 15 dana.

2. Nalaže se tuženoj u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe nadoknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka uvećan za zakonsku zateznu kamatu po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena koja teče od dana presuđenja pa do isplate."

II. Nalaže se tužiteljici da u roku od 15 dana tuženiku naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 500,00 Eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude tj. dana 27. listopada 2026. pa do konačne isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je

na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

Obrazloženje

1.Tužiteljica navodi da je pravni prednik tuženika – Jadranska banka d.d. Šibenik u svojstvu ovrhovoditelja dana 14. srpnja 2015. god. podnijela Financijskoj agenciji (dalje: FINA) zahtjev za izravnu naplatu novčane tražbine (troškova parničnog postupka) koju je prema ovršenici, ovdje tužiteljici imala na temelju tada pravomoćne i ovršne odluke suda – presude Općinskog suda u Šibeniku od dana 20. listopada 2010. godine broj P – 1482/10. Postupajući po predmetnom zahtjevu za izravnu naplatu, a radi naplate ovrhovoditeljeve novčane tražbine na ime troškova parničnog postupka uvećanih za zakonsku zateznu kamatu i troškove izravne naplate, FINA da je provela pljenidbu novčanih sredstava sa računa ovršenice, ovdje tužiteljice u ukupnom iznosu od 2.601,94 eura (1.647,28 eura na ime glavnog duga i 983,35 eura na ime kamata), a sve prema fiksnom tečaju konverzije.

1.1. Povodom revizije tuženika ad. 3 i tužene ad. 1, a ovdje tužiteljice, pravomoćna i ovršna odluka suda na osnovu koje je provedena izravna naplata odnosno presuda Općinskog suda u Šibeniku broj P – 1482/10 da je ukinuta Rješenjem Vrhovnog Suda Republike Hrvatske dana 16. lipnja 2021. god. broj Rev – 1603/2015, a predmet da je vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. Kako je ovršna odluka na temelju koje je provedena ovrha pravomoćno ukinuta čime je ostala bez pravnih učinaka, tužiteljica da se, radi restitucije, putem punomoćnika obratila tuženoj dopisom od dana 7. lipnja 2022. god. sa konkretnim zahtjevom da joj se vrate ranije neosnovano ovršena novčana sredstva zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana uredne dostave Rješenja VSRH broj Rev – 1603/2015 pa do isplate i to na način da joj se dužni novčani iznos isplati na tekući račun IBAN HR0823900013210599429, a sve obzirom da takav prijelaz dijela imovine tužiteljice u imovinu tužene predstavlja stjecanje bez osnove.

1.2. Tužena da se na gore navedeni dopis očitovala putem e-mail komunikacije posredstvom zaposlenice Marise Čadež dipl. iur., vodećeg specijalista za pravno zastupanje, koja je e-mail porukom od dana 12. srpnja 2022. god. zauzela i prezentirala konačan stav tužene kako slijedi:

„Pregledom dostavljenih izvoda po računu gđe. Marije Jonjić nije moguće ustanoviti ukupan iznos koji je ustegnut sa računa imenovane, a koji iznos ste naveli u vašoj opomeni pred tužbu. Stoga molim točno specificirati ustegnute iznose čiji zbroj iznosi 24.520,28 kn koji da su ustegnuti temeljem pravomoćne i ovršne presude OS Šibenik, posl. br. P-1482/10. Hvala. “

1.3. U tom smislu tužiteljica napominje, kako se dopisom od dana 7. lipnja 2022. god. potraživan iznos i nije u potpunosti točan, a obzirom na činjenicu da je isti izračunala sama tužiteljica, inače umirovljenica i osoba starije životne dobi, i to na temelju izvoda bankovnih računa sa kojih su sredstva ranije ustegnuta i kao takvog ga prezentirala punomoćniku – odvjetniku, a ne na temelju službene specifikacije FINA-a.

1.4. Unatoč toj omašci, držanje tužene da treba smatrati usmjerenim na odugovlačenje izvansudskog rješenja spora, a svakako i na demotivaciju tužiteljice da pokrene odgovarajuće sudske postupke radi zaštite svojih subjektivnih prava.

1.5. Tužiteljica ističe da odgovor tužene indicira kako ista (inače kreditna institucija - banka!) ne raspolaže podacima i iznosima koje je posredstvom FINE ovršila sa računa tužiteljice i to računa otvorenih upravo kod tužene, odnosno njezinog pravnog prednika Jadranske banke d.d. Ukoliko se odmah otkloni ta apsurdna i neživotna hipotezu ostaje za zaključiti da je tužena nakon uvida u poslovne knjige uočila da potraživani iznos nije točan, stoga da je apsolutno nejasno zašto se nije jednostavno očitovala o kolikom novčanom iznosu je riječ, obzirom da je tim podatkom nedvojbeno raspolagala. No u svakom slučaju, tužena da nije novčana sredstva stečena bez osnove vratila tužiteljici odmah po primitku odluke Vrhovnog suda RH, a ni po pozivu tužiteljice, a što i nije bila u obvezi učiniti pa da je tužiteljici jedino preostalo podnijeti ovu tužbu.

1.6. Slijedom svega navedenog, a posebno obzirom na činjenicu da bogaćenje temeljem ovrhe, odnosno izravne naplate provedene na temelju ovršne odluke suda koja je naknadno ukinuta, odnosno stavljena izvan snage predstavlja stjecanje bez osnove u smislu čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima i imajući u vidu kako su protekli prekluzivni rokovi za podnošenje prijedloga za protuovrhu ,shodno čemu nema procesne zapreke iz čl. 62. st. 6. Ovršnog zakona da tužiteljica svoj tužbeni zahtjev ostvaruje u ovoj parnici radi isplate, predloženo je sudu da obveže tuženika da tužiteljici isplati iznos od 2.601,94 Eura sa zakonskim zateznim kamatama od 12. srpnja 2022. pa do isplate, kao i da tužiteljici se naknadi parnični trošak.

1.7. Tijekom postupka tužiteljica je ustrajala u tvrdnji da je pravna osnova naplate po presudi P-1482/2010 otpala jer je ta presuda ukinuta, te da je samim tim tužena bila u obvezi vratiti tužiteljici sve što je naplatila s te osnove. Ovako da je nastala situacija u kojoj je tužena po ovršnoj ispravi-presudi P-1706/2021 naplatila samo dio priznatih joj parničnih troškova i u svakom momentu da može odnijeti tu ovršnu ispravu na prisilnu naplatu, odnosno pokrenuti postupak izravne naplate po istoj. Tužiteljica da je stoga inzistirala na sudskoj nagodbi kojoj bi se razriješila ova „zavrzlama“ o pitanju parničnih troškova i otklonila navedena opasnost po tužiteljicu, ali da je tužena odbila zaključiti ponuđenu joj sudsku nagodbu.

1.8. Stoga, tužiteljici da ne preostaje ništa drugo nego ustrajati u tužbi i tužbenom zahtjevu.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, navodeći kako je tužiteljica u tužbi navela točno samo dio međusobnih odnosa u parnici koja je započela pred naslovljenim sudom pod brojem P-1482/2010, i to samo do uključivo rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj Rev-1603/2015, od 16. lipnja 2021. godine, kojim je usvojena revizija tuženika Marije Jonjić i Borca Lasan-Konte, te se predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

2.1. Međutim, postupak da je nastavljen, te da je presudom Općinskog suda u Šibeniku, broj P-1706/2021, od 14. ožujka 2022. godine, usvojen u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja, te je istom presudom, naloženo tuženicima Mariji Jonjić i Borcu Lasan Konta, da solidarno naknade tužitelju parnični trošak u iznosu od 32.251,25 kuna (4.280,48 Eura), a koju prvostupanjsku presudu da je potvrdio Županijski sud u Šibeniku, svojom presudom broj Gž-349/2022, od 10. listopada 2022. godine.

2.2. Također da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, svojim rješenjem broj Revd-2796/2023, od 28. rujna 2023. godine, odbio prijedlog Marije Jonjić i Borca Lasan Koonte.

2.3. Tuženik navodi kako je prvom presudom pod brojem P-1482/10 od 20. listopada 2010. godine, tužitelju iz tog predmeta dosuđen trošak u iznosu od 12.195,30 kuna (1.618,59 Eura), koji su solidarno dužni naknaditi također Marija Jonjić i Borac Lasan-Konta.

2.4. Nakon što je presuda pod brojem P-1482/10 od 20. listopada 2010. godine, postala pravomoćna i ovršna tadašnji tužitelj Jadranska banka d.d. Šibenik, koja je pravni prednik tuženika u ovoj parnici Hrvatske poštanske banke d.d. da je putem izravne naplate kod FINE, naplatila od solidarnog dužnika Jonjić Marije, dosuđeni iznos od 12.195,30 kuna (1.618,59 €) uvećano za zakonske zatezne kamate koje su tekle od dana dosjelosti do naplate.

2.5. Nadalje, kako je istaknuto konačnom presudom broj P-1706/2021 od 14. ožujka 2022. godine, da je dosuđen ukupan konačni parnični trošak u tom postupku u iznosu od 32.250,25 kuna (4.280,48 €), a u navedenom trošku da je iznos iz presude P-1482/10, od 1.618,59 €, te daljnji nastali troškovi od 2.661,89 €.

2.6. Nakon pravomoćnosti konačne presude P-1706/2021, da je izvršena naplata dijela dosuđenog troška, umanjeno za već naplaćeni trošak po presudi P-1482/10, tako da je dana 02. svibnja 2024. godine, naplaćen iznos od 2.661,89 €, uvećano za zakonske zatezne kamate, te troškove izravne ovrhe, sve u iznosu od 3.143,1 €.

2.7. Obzirom na navedeno, tuženik ističe kako je razvidno da nije došlo do nikakvog stjecanja bez osnova u korist Jadranske banke d.d., odnosno njenog pravnog slijednika i u ovom predmetnom postupku tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb.

2.8. Stoga, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu tuženiku parničnog troška.

3. U dokaznom postupku su izvedeni dokazi pregledom djelomičnog povijesnog izvatka iz sudskog registra, izvoda iz tekućih računa tužiteljice, specifikacije izvršenja osnove za plaćanje izrada Fine od 11. siječnja 2023., obavijesti o zapljeni sredstava od 20. srpnja 2015., zahtjeva za izravnu naplatu od 17. srpnja 2015., preslike prijavne knjige, e -mail komunikacije punomoćnika tužiteljice s pravnicom tuženika, rješenja Vrhovnog suda RH broj Rev-1603/2015 od 16. lipnja 2021, presude Općinskog suda u Šibeniku broj P-1428/2010 od 20. listopada 2010., presude Općinskog suda u Šibeniku broj P-1706/2021 od 14. ožujka 2022.

4. Stranke nisu imale daljnjih prijedloga za nadopunu dokaznog postupka.

5. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za vraćanje iznosa od 2.601,94 Eura (kojeg čini 1.647,28 Eura glavnog duga i 983,35 Eura kamata), sa zateznim kamatama od dana 12. srpnja 2022. (dana dostave Rješenja Vrhovnog suda RH broj Rev-1603/2015.), pa do isplate, a po osnovi stjecanja bez osnove.

7. U ovom postupku je utvrđeno slijedeće činjenično stanje:

- da je tužena banka 2015. godine putem Financijske agencije (FINA) izravno naplatila iznos od ukupno 2.601,94 Eura (1.618,59 Eura glavnog duga i 983,35 Eura zateznih kamata) na temelju pravomoćne i ovršne presude P-1428/2010 od 20. listopada 2010. godine;
- rješenjem Vrhovnog suda RH broj Rev-1603/2015 od 16. lipnja 2021., presuda P-1428/2010 da je ukinuta i predmet vraćen na ponovno odlučivanje;
- u ponovljenom postupku P-1706/2021 dana 14. ožujka 2022. godine donesena je ponovno pravomoćna presuda u korist tužene banke kojom su dosuđeni parnični troškovi u ukupnom iznosu od 32.251,25 kuna (4.280,48 Eura);
- prilikom provedbe prisilne naplate po toj novoj ovršnoj ispravi P-1706/2021 u 2024. godini tužena banka je od ukupnog iznosa samoinicijativno oduzela/uračunala ranije naplaćeni iznos od 1.618,59 Eura, te je FINI podnijela zahtjev za naplatu samo

preostale razlike u iznosu od 2.661,89 Eura s pripadajućim kamatama, a što uostalom tužiteljica i ne osporava.

8. Prema članku 1111. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe bez pravne osnove, stjecatelj je dužan vratiti ga. Prema stavku 3. istog članka, obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se primilo nešto s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

9. Da bi tužiteljica ostvarila pravo na povrat po osnovi članka 1111. ZOO-a, u trenutku zaključenja glavne rasprave moraju kumulativno postojati dvije pretpostavke: obogaćenje na strani tuženika i osiromašenje na strani tužiteljice bez valjane pravne osnove.

10. Ukidanjem presude iz 2010. godine rješenjem Vrhovnog suda RH 2021. godine pravna osnova za zadržavanje sredstava naplaćenih 2015. godine doista je privremeno otpala. Međutim, u ponovljenom postupku P-1706/2021 donesena je nova pravomoćna ovršna isprava kojom je potvrdno utvrđena obveza tužiteljice na naknadu troškova.

11. Budući da je tužena banka 2024. godine, prilikom prisilne naplate po novoj presudi, priznala raniju naplatu, te iznos novog potraživanja umanjila za već primljenih 1.618,59 Eura, došlo je do faktičnog i pravnog uračunavanja (kompenzacijskog učinka).

12. Banka je naplaćenim sredstvima iz 2015. godine namirila dio svog novog, pravomoćno utvrđenog potraživanja. Slijedom navedenog, tužena banka u svojoj imovini više ne drži nepripadajući višak jer je iznos od 1.618,59 Eura (s zateznim kamatama) pokriven novom ovršnom ispravom. Naime, tužiteljica više nije osiromašena jer da banka taj iznos nije uračunala, tužiteljica bi po novoj presudi morala platiti i 1.618,59 Eura s pripadajućim zateznim kamatama, odnosno više nego što je u konačnici platila u ovrsi 2024. godine.

13. Prema članku 335. stavku 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23: dalje – ZPP) sud donosi presudu na temelju činjenica koje su utvrđene do zaključenja glavne rasprave.

14. U odnosu na sumnju tužiteljice da bi tuženik u budućnosti mogao zatražiti izravnu naplatu preostalog dijela troškova po novoj ovršnoj ispravi ne čini njezin tužbeni zahtjev za vraćanje stečenog bez osnove osnovanim. Budući da je tuženik u postupku izravne naplate 2024. godine već uračunao ranije naplaćeni iznos od 1.618,59 Eura i time umanjio svoje potraživanje prema tužiteljici, na strani tuženika u trenutku zaključenja glavne rasprave ne postoji nepripadno stjecanje. Eventualni pokušaj ponovne naplate već uračunatog iznosa predstavljao bi predmet zaštite u ovršnom postupku (putem prigovora iz čl. 50. OZ-a), a ne osnovu za prihvaćanje tužbenog zahtjeva u ovoj parnici.

15. Nadalje, nisu od utjecaja ni navodi tužiteljice da je tuženiku predlagala zaključenje sudske nagodbe kojom bi se razriješilo pitanje parničnih troškova i otklonila opasnost od eventualne ponovne ovrhe, a što da je tuženik odbio. Zaključenje sudske nagodbe sukladno članku 321. ZPP-a predstavlja dobrovoljni akt stranačke dispozicije. Kako je u postupku utvrđeno da je tuženik prilikom izravne naplate u 2024. godini već uračunao ranije naplaćeni iznos od 1.618,59 Eura i za taj iznos umanjio svoj zahtjev prema FINA-i, u trenutku zaključenja glavne rasprave ne postoji nepripadno obogaćenje na strani tuženika, pa okolnost da stranke nisu potpisale sudsku nagodbu

ne daje tužiteljici pravo na dosuđivanje isplate iznosa koji je već konzumiran kroz umanjenje nove ovrhe.

16. Bez obzira na to što je tužiteljica u trenutku podnošenja tužbe imala opravdan razlog za pokretanje parnice (jer banka do 2024. godine nije provela uračunavanje niti vratila novac), mjerodavno je stanje u trenutku zaključenja glavne rasprave. Budući da je do zaključenja rasprave banka već izvela uračunavanje kroz djelomičnu ovrhu, u tom momentu tužbeni zahtjev za isplatu postao je u potpunosti neosnovan.

17. Na temelju članka 1111. ZOO-a u vezi s člankom 335. st. 2. ZPP-a odlučeno je kao u izreci pod I.

18. U odnosu na parnične troškove valja istaći kako je odredbom članka 154. st. 1. ZPP-a propisano da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom članka 156. ZPP-a propisano da nezavisno od ishoda parnice, stranka je dužna nadoknaditi protivnoj stranci troškove koje je uzrokovala svojom krivnjom ili slučajem koji se njoj dogodio.

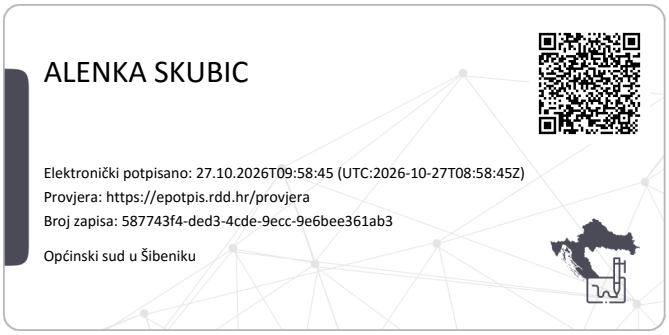
19. Naime, ako je tužiteljica nakon obavljene ovrhe u 2024. godini doznala da je banka umanjila svoj zahtjev za 1.618,59 Eura, tužiteljica je sukladno načelu poštenja i procesne ekonomije, trebala povući tužbu (uz eventualni zahtjev da joj banka nadoknadi trošak postupka do tog trenutka jer je dala povod za tužbu (članak 158. ZPP-a).

20. Budući da je tužiteljica ustrajala u postavljenom zahtjevu sve do zaključenja glavne rasprave, tražeći isplatu novca koji je u međuvremenu uračunat, u potpunosti je izgubila parnicu, te je primjenom članka 154. st. 1. ZPP-a dužna baci nadoknaditi troškove ovog postupka.

21. Tuženiku je priznat parnični trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 EUR prema Tbr. 8.t.1., trošak zastupanja po kvalificiranom punomoćniku dana 26. svibnja 2026., 10. lipnja 2026., 2. rujna 2026. i 23. rujna 2026. u iznosu od 50,00 Eura za svako prema Tbr. 9.t.5. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023: dalje Tarifa), sve uvećano za 25% PDV-a, tako da ukupni trošak tuženika iznosi 500,00 Eura.

Šibenik, 27. listopada 2026.

Sudac:
Alenka Skubic

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje ovom sudu, pismeno i u dovoljnom broju primjeraka, a o istoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Dn-a:
- punomoćniku tužiteljice
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-33b62**

Kontrolni broj: **010c0-5453d-b7e6f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.